

o, slast je, biti ves usodi svoji izdan
in boriti se za podobo brez dna krog sebe, za vsako kapljo žive vodé
in za pest, ki je pogumna dovolj, da kaznuje lastno srce.
Možje, možje!

Na ladje! Kdo ve, kam — na živo, neizmerno morje!
Čudežne žene nas čakajo morda na daljnih, slučajno odkritih
ljubezen, slava mordá, morda vera —, [otokih —
čudežne žene, ki s toplo roko nam plamene oči pogase.
Morda nam v dneh izgubljenih spevi pošastnih senc
izvabijo tožen smehljaj obupa, praznote in njenih sestra,
ali pa bomo s črnimi kopji nevere in dvoma
pribiti na jambore jadrali skozi brezmejne noči.
Kdo ve! Na ladje! Ostane boj
in za boj, za življenje so nam ustvarjene roke,
možje, možje!

Ferdo Kozak: V črni noči

Skrivnostno lice — žena mojih vročih sanj,
ki žejna duša križem svet te išče,
ti svetla luč iz krajev slutenj, iluzij,
za tebe prosim, da ostaneš, kar si mi.

Ostani sen, ker glej, ljubezen moja
jetnik uporen je srca prepadov,
vihar, v globinah carujoč,
ki temna strast mu je vsakdanja reja.
Kot sprožen plaz njegova je oblast,
ko dvigne slast mu vriskajoča krila:
iz vročega osrčja zemlje izruvana sila,
pijana sama sebe, svojega gospodstva.
Ljubezen moja je le demon boja,
teman in sam, v neznanost prapor vihrajoč,
in sled za njim so rane le in bol;
ljubezen moja — plamen brez svetlobe,
brez tople zarje — le sežigajoč.

Zato — ostani sen! Ohrani plašč svetosti,
ki ti ga stkala moja plaha je mladost;
kot mladi mesec, plemenit in zlat,
razliva v noč srca dobrotni mir mi in udanost in modrost,
ki s toplo nežnostjo k pokoju vodi divje želje,
med cvetje, vzkliko davno že,
ko ga ogreval je še materin obraz.